

لذت خطاب دوست

روزه و همینطور هر عبادتی را عوام تکلیفی بیش نمی‌دانند و لذا با زحمت آن را انجام می‌دهند ولی خواص آن را بزرگداشت و لطفی از جانب خداوند دانسته و قراردادن عبادات و واجب‌نمودن آن را منت بزرگی برای خدا و نعمت بزرگی برای بندگان می‌بینند.

روزه و همینطور هر عبادتی را عوام تکلیفی بیش نمی‌دانند و لذا با زحمت آن را انجام می‌دهند ولی خواص آن را بزرگداشت و لطفی از جانب خداوند دانسته و قراردادن عبادات و واجب‌نمودن آن را منت بزرگی برای خدا و نعمت بزرگی برای بندگان می‌بینند.

و به‌گونه‌ای که شایسته بزرگداشت آن است، با نشاط، خوشحالی و سرور از آن استقبال می‌کنند نه با حالتی که انسان با تکلیف روبه‌رو می‌شود بلکه بالاتر، از خطاب تکلیف لذت‌برده و شادمان می‌شوند. از امام صادق علیه‌السلام روایت شده که درباره آیه: [#171](#)؛ ای کسانی که ایمان آورده‌اید روزه بر شما نوشته شد « فرمودند: [#171](#)؛ لذت خطاب (خداوند به مؤمنین) سختی عمل را از بین برده است.»

بنده عارف به خدا و به حق او باید همچنین باشد. زیرا هنگامی که بنده پروردگار را شناخت، او را دوست می‌دارد و هنگامی که او خدا را دوست داشت، خدا نیز او را دوست می‌دارد و بدین‌ترتیب تمام معاملات او با خدا معامله محبوب با محبوب می‌گردد. و آیا محبوبی را می‌شناسی که خدمت به محبوب برای او سخت باشد، به‌خصوص موقعی که خدمت به محبوب بزرگداشت و لطفی از طرف او بلکه بالاتر، دعوت به مجلس انس و کرامت باشد.

و نه تنها سخت نیست بلکه از خطابی که تکلیف در آن است، لذت می‌برد و به اندازه محبت و دوستی جان خویش را فدا می‌کند، و دقت می‌کند که تمام منظور او را انجام دهد، و در به‌دست آوردن تمام محبت او کوشش می‌کند، گرچه از او نخواستہ باشد و به‌کارگیری تمام نیروی خود را در این راه لذت و سعادت می‌داند و به این ترتیب انجام چیزهای مورد علاقه خدا از محبوب‌ترین چیزها و خواسته‌های او می‌شود. و با شوقی کامل و با قبول منت خدا - در اینکه به او اجازه این کار را داده است - به آن عمل می‌کند و در قصد او چیزی غیر از خدا و رضایت او پیدا نمی‌شود. و این نیت را با نیت به‌دست‌آوردن ثواب و پاداش و بهشت و نعمتی از نعمت‌های خداوند مخلوط نمی‌کند، چه رسد به اینکه ریا، کسب شهرت و اطلاع و رضایت غیرخدا را با نیت رضایت خدا همراه کند.